

Je veľmi veľa príhod o psoch,
ktoré sa dajú spomenúť.
Skutočne sú veľmi bystrí
a vedia všetko.
Rozprávala som veľa príhod,
ale nedá sa povedať všetky.
Napríklad, keď počujú
niekoho vonku,
normálne veľmi hlasno
štekajú,
jeden po druhom, až kým
už neštekajú všetci spolu,
ako v opere.
Ak to je ale niekto,
na koho by nemali štekať,
aj keby sa rozprával vonku
celý deň,
tak nevydajú ani hlásku.
Nikto nemôže povedať,
že máme psov vo vnútri.
Áno, veľa krát
ma to prekvapilo.
Moje vtáky sú tiež také,
veľmi tiché.
Boli absolútne ticho,
po celý deň.
Normálne by robili
víf, víf... a potom
hav-aúú! Haf-aúú!
Všetci by štekali spoločne.
Ak počujú niekoho vonku,
budú štekať.
Aj keď spadne len lístok,
zaštekajú.
Ale vtedy, keď je to nutné,
zostanú všetci ticho.
V lietadle
alebo v taxíku
sú všetci ticho.
Všetky vtáky a psy
sú veľmi ticho.
Dokonca by ste nepočuli
ani to, ako dýchajú,
naozaj.
Zvyčajne, stačí keď vonku
len rozprávam do telefónu,
ale dvere sú zavreté,
aj tak to počujú
a štekajú.
Vždy sa pridajú,

ak počujú mňa
alebo niekoho iného,
ako vonku rozpráva
do telefónu.
Nezáleží na tom,
či je to sused alebo
náhodný okoloidúci,
nezáleží na tom, či sú to
ľudia, ktorých poznajú
alebo nie, pokiaľ
niekoho začujú,
začnú proste štekať.
A potom sa aj všetky vtáky
pridajú k tomuto zboru.
Ale v situáciách,
kedy by nemali štekať,
zostávajú ticho.
Zakaždým, keď som
nemala možnosť povedať im,
aby zostali ticho,
všetci to vedeli.
Sú veľmi senzibilní.
A boli aj ďalšie situácie.
Napríklad, zvyčajne
keď vidia vtáka
a podobne,
začnú ho naháňať
a vystrašia ho.
Tak som ich vyhrešila.
Povedala som: „Ste takí diví.
Keby vás ostatní
takto otravovali pri jedení,
páčilo by sa vám to?“
Potom im to okamžite
bolo ľúto
a zostali ticho. Fajn.
Ale vždy, keď idem von
nakŕmiť divé vtáky,
často so mnou veľmi radi idú.
Povedala som: „Bojím sa,
že keď pôjdete so mnou,
vtáky už nezjedia vôbec nič.“
Ale oni povedali:
„Nie, teraz sa to nestane.“
Dobre,
takže som im uverila.
A preto som im dovolila,
aby išli von.
Dobre, môžu ísť von.
Bolo to v lete,

ako by to mohli vydržať,
keby boli celý deň vnútri?
Preto ich púšťam von,
keď mám nejaké
aktivity vonku.
Išla som do divočiny
nakŕmiť husi.
Potom, jeden po druhom
si tam skutočne posadali
do radu a sledovali nás,
nevydali ani hlások,
nepohli ani jediným chlpom.
Povedala som im, že ak tam
budú sedieť a v tichosti
sledovať a rešpektovať,
keď ostatní jedia,
nebude mi to vadit
a zoberiem ich aj nabudúce.
Skutočne to tak urobili,
prvý, druhý, tretí, štvrtý,
piaty, šiesty, siedmy, ôsmy,
deviaty, desiaty, posadali si
do radu a pozerali ako sochy.
Čudné, mala som pocit –
bolo to neuveriteľné.
Skutočne dodržali svoj sľub
a rozumeli tomu,
čo som povedala.
Pretože som im povedala,
že spôsob, ako sa správajú,
by vtákov odplašil preč.
Niekedy, keď išli von,
boli takí šťastní,
keď videli kačky,
že ich okamžite naháňali
a chceli sa s nimi hrať,
ale kačky sa nechceli hrať
s nimi.
Sú divé,
ako by sa mohli chcieť
s nim hrať?
Boli také vystrašené,
že uleteli preč.
Preto som im zakázala,
aby so mnou chodili.
Neskôr však, keď ma prosili,
dovolila som im,
aby išli von.
Skutočne boli ticho
a sedeli pokojne.

Nevystrašili ani neotravovali
žiadnych vtákov.
Nepohli sa, ani nezaštekali
a skutočne preukazovali
svoj rešpekt.
Je to neuveriteľné.
Skutočne neuveriteľné.
Takže keď ste raz strávili
čas spolu so zvieratami,
už viac nechcete byť
s ľuďmi.
Skutočne.
Oni dodržia svoje slovo.
Skutočne vedia všetko.
Sú veľmi duchovní.
Áno, veľmi duchovní. Fajn.
Ešte niečo?
Ináč by som nikdy neprestala
rozprávať o mojich
psoch a vtákoch.
Áno.
Zdravím, Mistryně.
V Missouri
tento říjen (2007)
se lidi začali poptávat, jak
nastavit
satelitní přijímač.
Sledování těch programů
zbožňují
a to nás činí
velice šťastnými.
Za poslední měsíce
byl dokonce větší zájem.
Po nedávné reportáži
Fox News (televizní kanál)
o naší Asociaci,
bude stále více
přibývat lidí, kteří to sledují.
Ano. OK. Byla
to pěkná shoda okolností.
Ten den tam přišli reportér
a kameraman
z Fox News.
Dali jsem jim
knihy,
dvě knihy o psech
a knihu o ptácích.
Jim oběma se ty knihy
velice líbili, protože
mají psy doma.

Řekli dokonce, že
jeden z jejich psů
vypadá přesně jako
jeden ze psů Mistryně.
Po té, co to uviděl, řekl:
„To je spojení!“
A ten kameraman
mněl doma také ptáky,
včetně papouška.
Tak ty knihy mají velice
rádi.
A kameraman pak
řekl...
Byl jste tam,
když Fox News vysílala
o té události? V USA?
Byli jsme ve Spojených
státech, v Missouri.
Byli jste společně
předat ocenění?
Ano. Když jsme prezentovali
ocenění, byli jsme tam.
Jaká náhoda!
Pak, když kameraman zabíral
foto Mistryně na
ukázkové brožůře,
prolistoval
několik stránek a pak
se zeptal, jestli bychom mu
nedali o několik výtisků víc.
Nevím, jestli je chtěl
dát dalším,
(Ano, je to pro další lidi.)
nebo jestli to shledal velice
dobrým, a proto zamýšlíme
získat jeho adresu a zaslat
mu nějaké další brožurky.
Jistě, jistě.
Dobře.
Před předáváním ocenění
jsme oznámili čtyřem
televizním stanicím, že tady
bude tato událost,
aby se o tom
mohli zmínit.
Také jsme poslali zprávu
o události do novin.
Rozumím. Dobrá.
(Ano.)
Dobře.

Řekli, že ten příběh
sledovali
pět měsíců,
a tak se o to zajímali
a přišli, aby mohli
o události informovat.
(Ano, je to pravda.)
To je skvělé. Dobře.
Mají k nám
blízký vztah.
Pracujete velice
pilně.
Oceňuji to.
OK, je to dobré.
Zvířata to
ocení.
Svět to
ocení.
Je to také váš svět.
Toto je vaše planeta Země,
váš svět.
Já jsem jenom jeho částí.
Já přicházím a zase jdu,
jsem jenom host. Ano.
Tak pracujeme společně.
Možná ji zachráníme.
Možná ji neobnovíme
do původního stavu,
ale alespoň
se to nezhorší.
Velice dobře, kdo další?
To, co ten bratr řekl
mi připomnělo
jednu zajímavou příhodu.
Zajímavé.
Žena toho bratra se mě
jednou emailem zeptala:
„Proč bychom nemohli poslat
knihy o psech a ptácích
armádě?“
Armádě.
Protože mnoho vojáků,
poté co se vrátilo z Iráku,
trpělo
poválečným traumatem.
Jsou velice bázlíví
(Správně.) a dělají si velké
obavy
z budoucnosti.
Ve svém srdci

se cítí velice osamělí.
Takže když jsem si přečetla její email, velice mě dojalo, že ta sestra na ně myslela.
Řekla jsem „ano, můžeme“.
Pak je kontaktovala.
K jejímu údivu jí bylo umožněno knížky poslat.
Když šla knihy doručit...
Kolik výtisků?
Dva výtisky?
Poslali knihy do takřka každé knihovny.
Jsou tam alespoň čtyři základny.
Ano, nechte je to číst.
Ano. Když mi o tom řekla,
příliš jsem nepřemýšlela.
Řekla jsem: „Velice dobře, jen jdi a zkus to.“
A ona to skutečně dokázala.
Pak náhodou,
když šla doručit ty knihy, jejich počítač nefungoval.
A tak nemohli zkontrolovat její řidičský průkaz.
A ona mohla poslat knihy přímo do knihovny na základně.
Kam? Do Iránu?
Na vojenskou základnu.
Aha.
Samozřejmě knihovník na základně byl velice šťasten a knihy přijal.
Osoba, která knihy přijala, a další lidi v knihovně byli všichni velice šťastni.
Bylo velice překvapující, že naše knihy se dostaly až k armádě.
Původně bylo nemožné

je tam dostat.
(Další...)
Další rezort?
Dostáváme se do více a více míst.
Ano. Obvykle knihovnici velice radostně přijímají tyto knihy.
Každá základna může být jiná.
Někde nás můžou volat.
Rozumím.
Takže naše knihy se dostaly také na vojenské základny.
Ano. Dobře.
Řekli, že normálně přijímají všechny darované knihy.
Ale nebyla žádná záruka, jestli si je jen nepoloží do poličky a nechají je tam anebo jestli je skutečně pošlou jiným knihovnám.
(Chápu.)
Ale když jsme poslaly knihy na recepci, knihovnici je okamžitě otevřeli a řekli:
„To jsou tak pěkné knihy.“
Prolistovali stránky a řekli:
„Rozhodně si je chceme ponechat.“
Ponechali si je.
Jistě, jsou dobré.
Pak je umístili do regálů.
V našem okolí je výcvikové středisko americké armády pro inženýry.
Je to obrovská základna se spoustou lidí.
Ano.
Ty knihy jsou velice jednoduché a barevné, je snadné je číst, nejsou tak vážné.
Ne příliš vážné.
Jsou nádherné

a veselé
a obsahují zajímavé příběhy, takže se každému mohou líbit.
Jen počkejte až vyjde třetí!
Je již v tisku.
Už jsem ji dokončila a poslala jim ji.
Ale ačkoliv říkám, že je hotova, nebude to tak rychlé.
Můžu pokračovat v psaní dalších knížek.
Mohu dále psát, protože je tolik krásných stvoření.
V přírodě je to skutečně nádherné.
Scenérie, inspirace, všechno je tak pěkné.
Dobrá. Někdo další.
Kdo?
Dobrý deň, Majsterka.
Som učiteľkou v odľahlej horskej oblasti v Taitungu.
Podelila som sa o Majsterkino DVD „Psy a vtáky v mojom živote“ s mojimi študentmi.
V našej škole máme iba 22 študentov a v mojej triede sú iba štyria.
V ten večer, keď si DVD pozreli, vnútorný Majster vzal dvoch z mojich študentov do Majsterkinho domu.
Tie deti dokázali priamo komunikovať so zvieratami a vtákom a vtáci a zvieratá sa s deťmi hrali a priamo sa s nimi rozprávali.
Neskôr som sa detí pýtala:
„Cítite, že vás Majsterka miluje?“
Povedali mi,

že cítia, ako veľmi
ich Majsterka miluje.
Ďakujem vám, Majsterka,
že ste sa postarali
o naše deti.
Dobre. Deti sú čistejšie.
Keď hovoríme
o Supreme Master TV,
rád by som Majsterke
odovzdal dobré správy
z Formosy (Taiwanu).
Jeden z našich zasvätených
v Taipei mal rozhovor
s predsedom správnej rady
jednej káblovej televízie.
Ako sa vám podarilo stretnúť
sa s predsedom správ. rady?
Ten náš človek ho poznal.
Poznali sa už z minulosti.
Neskôr, keď si pozrel
naš program, povedal:
„Skutočne máte dobrý
obsah vysielania.“ Takže
nakoniec nám ponúkol,
že nás zaradi do vysielania
a pomohol nám vyriešiť
veľa administratívnych vecí.
Takže zákazníci káblovej TV
v jednom z obvodov Taipeja?
môžu teraz sledovať
Supreme Master Television.
Celonárodne?
Nie, iba...
Iba v Taipeji?
Iba v jednom obvode Taipeja.
Taipei je rozdelený
do niekoľkých obvodov.
Iba jedna časť.
Áno, takže stále musíme
pokračovať v našom úsilí.
Ale už toto je
celkom prekvapivé
a povzbudzujúce.
Dobre.
Keď som nedávno ukázala
ostatným ľuďom
knihy o zvieratách, ktoré
nedávno Majsterka napísala,
boli veľmi prekvapení,
keď videli obsah tých kníh,

a veľmi sa im to páčilo.
Napríklad raz, keď sme išli
urobiť rozhovor do rádia,
aby sme predstavili
Majsterkinu knihu,
najskôr nám povedali,
že odvysielať iba 10 minút,
ako predstavenie tých kníh.
Keď sme ale skončili
s nahrávaním tohto úvodu,
okamžite nám povedali,
že odvysielať 20 minút.
Po prvom odvysielaní
to vysielali znovu
nasledujúci deň. On nám
povedal, že len veľmi
zriedkavo vysielajú reprízy
relácií, keď už raz boli
odvysielané, ale keďže
išlo o predstavenie
Majsterkiných kníh,
odvysielal to ešte raz.
Tiež sme sa niekedy
trochu rozprávali
v našich triedach v škole
o obsahu týchto kníh
s našimi študentmi,
alebo sme im ukázali časť
Majsterkinho DVD
o zvieratách.
Keď od Majsterky počujem
vtip na Supreme Master TV
pred vyučovacou hodinou,
poviem ten vtip
aj študentom v triede,
a poviem im aj to, že je to
zo Supreme Master TV,
a dúfam, že ju budú sledovať.
Teraz sa ma už študenti
počas vyučovacích hodín
pýtajú, či im pustím film
alebo im poviem vtip
z toho dňa.
Myslím si, že toto je
veľmi pozitívne posolstvo
a mladým ľuďom
sa to skutočne veľmi páči.
Stále sa to
zlepšuje a zlepšuje.
Ide len o to,

že ich tieto veci nikto neučí.
Áno, áno. Oni sa nevedome
stávajú...
Nikdy nemôžem skončiť
s učením. Skutočne ich sama
nemôžem naučiť všetko.
Takže teraz sa musím
spoliehať na vás všetkých.
Zistili sme, že v areáloch
vysokých škôl
na Fromose (Taiwane)
sú bežne túlavé psy
a mladí ľudia
na vysokých školách
sú skutočne veľmi láskaví.
Väčšina fakúlt
má organizácie, ktoré
sa starajú o túlavých psov,
pomáhajú im čistiť budy,
starajú sa on ich,
pomáhajú ich kastrovať,
aby ich ľudia
viacej akceptovali.
Ach môj Bože.
Tak rýchlo! Tak dobre!
Samozrejme, hovorím vám:
niekto im to musí
pripomenúť. Dobre?
Ale ten človek
musí byť úprimný a
robiť to z lásky k zvieratám,
nie pre taký či onaký účel.
Pretože ak ste úprimní,
dotknete sa ľudí.
Keď sme tie knihy uvádzali
v našich čitateľských
kluboch, členom sa to
skutočne veľmi páčilo.
Skutočne sa im veľmi,
veľmi páčil obsah kníh.
Najmä deti
boli také šťastné, že si môžu
prečítať Majsterkine knihy.
Áno. Dobre.
Svet sa stále
zlepšuje a zlepšuje.
Bola som taká dojatá,
keď som videla,
že vlády vydávajú nariadenia
na ochranu zvierat.

Bolo to skvelé. Stále sa to zlepšuje a zlepšuje. Pevninská Čína teraz chce začať mierové rozhovory s Formosou (Taiwanom) atď. Ach, môj Bože! Mnohé krajiny zničili svoje zbrane, atď. a chystajú sa podpísať mierové dohovory, atď. Vlády mnohých krajín ponúkajú pomoc Afričanom a menej rozvinutým krajinám. V súčasnosti je tak veľa takýchto činov. Napríklad, každý mesiac vysielame ďakovný list. Však? Predtým to bola len jedna takáto strana. Teraz to vysielame 22 minút. Tohto mesačné Ocenenie mesiaca – vysielanie ďakovného listu trvalo 22 minút. Ktorý TV kanál by venoval toľko času, len aby poďakoval ostatným? A ten zoznam je stále dlhší a dlhší. Tohto mesačné Ocenenie mesiaca trvalo 22 minút. Mesačný zoznam ocenení pre ľudí, ktorí vykonali dobré veci. Tento mesiac sme vysielali zoznam z Novembra, ktorého odvysielanie trvalo 22 minút. 22 minút. Aj keby išlo o prezidenta, žiadna TV mu nevenuje taký dlhý čas. Chceme povedať, ten zoznam sa neustále predlžuje. Zoznam dobrých ľudí sa neustále predlžuje. Udialo sa mnoho neuveriteľných vecí.

Mnoho nepredstaviteľných vecí, napríklad že USA zničili svoje nukleárne zbrane. Rozumiete? (Áno.) To sú neskutočne úžasné správy! Môj Bože! Toľké dlhé roky nič takéto neurobili. Ten zoznam je nekonečný. Teraz si nespomeniem, ale je ich mnoho a každý deň prichádzajú prekvapivé správy. Zdá sa, že pevninská Čína obnovila slobodu vyznania. Toto je veľmi ťažko nadobudnuté. Áno, na to som zabudla. Ich prezident urobil vyhlásenie o obnove slobody vyznania. Podobne to je v súčasnosti aj v Au Lac (Vietnam). Tlačia Bibliu. Čo ešte? Pevninská Čína tiež vytvorila webovú stránku, ktorá propaguje učenie Konfucia, a bolo tiež preložené do 38 jazykov. Web stránka o Konfuciovom učení vytvorená vládou. Nemôžem si spomenúť, či to bol internetový alebo TV program. V 38 jazykoch. Videli ste to? Celé to bolo v správach v našej televízii. Konfuciovo učenie a teraz sloboda vyznania. Dokonca podporujú vyškolenie mnohých veriacich, aby slúžili ľuďom.

To isté sa deje aj v Au Lac (Vietnam). To je skvelé! Ešte niečo? Ešte niekto? Áno. Majsterka tiež povedala, že keď chodíme von propagovať súcit k zvieratám, zdá sa, že zvieratá to vedia. Vedia to! Napríklad v ten deň, keď bol náš program vysielaný v rádiu, mal som pocit, že môj pes sa správa úplne inak, skutočne to bol rozdiel. Naozaj? V akom zmysle? Neustále sa motal okolo mňa a oblizoval ma. Niečo ako „ďakujem“, pretože bol šťastný. Myslím, že vedel, čo sa deje. (Samozrejme, že to vedel.) Raz, v noci pred tým, než sme išli von robiť propagáciu, snívalo sa mi, že mi môj pes hovorí, že sme urobili príliš malú propagáciu o psoch. Prečo príliš malú? Naozaj ste urobili tak málo? Pretože sme propagovali najskôr knihy o vtákoch. Rozumiem. V tom čase som bol zaneprázdnený, a tak som si pomyslel, že bude pohodlnejšie použiť informácie, ktoré sme pripravili predtým. Je to preto, že téma o psoch je nová. Dobré. Rozumiem. „Nepropagovali ste psov dostatočne.“ Nie je to tak. Povedzte svojmu psovi, že ľudia už toho vedia o psoch dosť,

ale oveľa menej o vtákoch.
V ten deň sme pozvali
aj človeka, ktorý organizuje
adopciu túlavých psov.
Povedal,
že už takto adoptoval
viac než 5000 túlavých psov.
Stále ale zostáva
okolo 8000 túlavých psov,
takže spoločne
sme zorganizovali podujatie,
kde mal prejav
na podporu
konceptu súcitu k zvieratám.
Prostredníctvom tejto aktivity
sa ľudia dozvedeli
o Majsterkinej láske
k zvieratám.
Takže boli všetci veľmi
šťastní. Dúfali,
že by sme v budúcnosti
mohli spolu s nimi
zorganizovať viac aktivít
na propagáciu myšlienky
starostlivosti o zvieratá.
Okrem toho, že som
Majsterka, som aj psia mama.
Áno, som už zvyknutá
na svojich psov
a nemôžem byť bez nich.
Kŕmim ich každý deň.
Dokonca som včera
s nimi spala,
pretože budem preč
nasledujúce 4 – 5 dní.
Povedala som im to dopredu:
„Fajn, dnes môžete
zostať so mnou,
ale nerobte hluk.“
Skutočne boli ticho.
Oni všetci vedia,
že musia byť ticho,
keď som veľmi zameraná
na svoju prácu.
Všetci si ľahnú
niekde okolo mojich nôh
a sú ticho.
Keby ale vedeli,
že mám čas...
No, len tak snívajú:

len tak uvažovali,
že keby som v tom čase
nemusela pracovať,
tak by začali robiť hluk,
oblizovať ma,
štekáť,
skákať hore dole,
predvádzať sa
a požadovať to či ono.
Keď ale vedia, že pracujem,
sú tak ticho,
nerobia vôbec žiaden hluk.
Takže som im povedala:
„Teraz mám veľa práce,
tak mi pomôžte s domácou
úlohou. Fajn,
sádnite si tam a pouvažujte,
čo by som mala napísať.“
Potom budú v poriadku.
Skutočne rozumejú.
Niekedy im ani nemusím
nič hovoriť.
Rozumejú mojej nálade.
Veľmi jednoduché.
Preto, keď si raz zvyknete
byť so psami,
už viac nechcete
byť s ľuďmi.
Niekedy to trvá dlhý čas,
kým ľuďom niečo vysvetlíte
a oni tomu aj tak
nechcú porozumieť.
A aj keď rozumejú,
nechcú tomu rozumieť.
Je už vzácné,
ak rozumejú;
a ešte vzácnejšie je,
že tomu chcú rozumieť.
Niekedy predstierajú,
že nerozumejú,
hrajú hluchého a blázna,
aby ľudí trápili.
Psi sú veľmi jednoduchí.
Nemusíte im nič hovoriť;
komunikujú s vami mentálne.
Je veľmi pohodlné
byť s nimi. Dobré?
Je veľmi ťažké
jednať s ľuďmi.
Ľudia sú veľmi problémoví.

Je veľmi ľahké
jednať so psami.
Je to také uvoľňujúce
byť so psami.
Psi a vtáci vedia všetko,
všetko.
Zvyčajne prídem dnu
veľmi neskoro, aby som
skontrolovala teplotu
kvôli vtákom, pretože
nemajú radi veľmi chladno.
Takže keď skončím s prácou
veľmi neskoro v noci,
často 1 – 2 krát vojdem dnu,
aby som skontrolovala,
či sa teplota zmenila,
pretože niekedy
sa vypne istič.
Práve v ten deň,
keď bola publikovaná
moja kniha o vtákoch...
Vždy keď som vošla,
povedali mi:
„Milujem ťa.“
„Ako sa máš?“
a „Ahoj!“
A potom chytili, viete?
Chytili ma tu a tam
pozerali sa mi do očí, atď.
A potom pusa, pusa.
Stále ma chytali za ruky
a nechceli ma pustiť,
držali sa ma a pozerali sa na
mňa tým milým pohľadom.
Keby som neprišla bližšie,
aby ma mohli chytiť,
zišli by až dole na dlážku.
Drevená dlážka je mäkká.
Takže by si ľahli, držali by si
vlastný chvost, kolísali by sa
zo strany na stranu,
a pozerali na mňa takto.
Všetky sa takto správajú.
A ďalší...
Áno! Viete si to predstaviť?
Jej chvost je taký dlhý.
A len si ľahla dole na dlážku
a chvost vystrčila nahor
do vzduchu a...
Len si držala chvost.

Držala si svoj chvost,
kolísala sa zo strany na stranu
a pozerala na mňa.
A naľahovali hlavu
najsťôr takto
a potom takto.
Boli také milé.
Dokonca som ani
nezasvietila.
Mala som len baterku,
pretože to bolo v noci
a oni už zaspali.
Chcela som potichu vojsť
dnu. Aj oni boli veľmi ticho,
než som vošla.
Iba pár z nich vyšlo von.
Africký sivý papagáj často
hvízda ako „jo-hó!“
keď vojdem dnu.
Vždy to robí.
A bozkáva.
Keď dám takto „pusu“, on
chodí a hovorí „pusa, pusa“.
Ale v tú noc
vyšli všetci von,
robili veľa hluku
a dožadovali sa mojej
pozornosti, d'akovali mi
a podobne. Také milé.
Veľmi dobre rozumejú
úplne všetkému.
Skutočne rozumejú.
A vy viete,
že rozumejú.
Všetci opatrovatelia to vedia.
Keď ich milujeme,
skutočne si navzájom
veľmi dobre rozumieme.
Čokoľvek si pomyslia,
okamžite to viete.
Keď sú vám vd'ační,
budete to vedieť;
keď niečo ľutujú,
tiež to budete vedieť.
Ten môj čierny pes,
rottweiler,
sa mi vždy ospravedľňuje.
Ale po tom, čo povie prepáč,
to urobí znovu.
Hovorím mi prepáč,

lebo sa bojí,
že ho potrestám.
Keď sa nevie správať,
dám ho do inej izby –
Iba na pár minút –
aby vedel,
že bol zlý.
Najviac sa bojí toho, že
bude sám v oddelenej izbe,
pretože sa nemôže
hrať s ostatnými
Takže zakaždým,
keď urobí niečo zlé,
vyhreším ho,
v skutočnosti ho nehreším,
len mu poviem:
„Prečo si to urobil?
To je veľmi zlé, veľmi zlé.“
Pretože on sa rád hrá
na chytnie tieňa.
Nemám čas hrať sa s ním
celý deň s baterkou.
Som zaneprázdnená.
A tak sa hrá sám.
Keď slnko zasvieti na zrkadlo
alebo niekedy,
keď je vánok,
a tieň na streche sa hýbe,
tak sa snaží chytiť
ten tieň na stene.
Na celej stene.
Poviem: „Vidím,
čo si urobil!
Keby som chcela predať ten
dom, ako by som mohla?“
Potom sa ku mne priplazí
a pozrie sa na mňa.
„Prepáč!“
Neutečie preč, keď má strach.
Neutečie.
Keď ho vyhreším,
neutečie preč.
Príde bližšie
a pozerá sa na mňa
tými ľútosťivými očami
a roztomilou tvárou,
a snaží sa udobriť si ma.
Zakaždým mu na to skočím.
Ale niekedy som nahnevaná
a nezoberiem mu to,

no on aj tak...
Povedala som mu,
„Chod' do tamtej izby!“
A ako kráča do tej izby,
otáča sa a pozerá na mňa,
či som nezmenila názor.
Povedala som: „Nie. Tam!“
Než tam vošiel,
otočil a pozrel sa na mňa
ešte naposledy.
Niekedy ma to obmäkčí.
Nemôžem si pomôcť.
Hrajú so mnou takúto hru.
Sú inteligentnejší než ľudia.
Zakaždým hovorí „prepáč“.
Je veľmi zdvorilý.
Keby urobil niečo zlé
a vy ho vyhrešíte,
ospravedlnil by sa vám.
Pomaly by k vám prišiel
a takto by sa na vás pozrel.
Skutočne cíti ľútosť.
Ale nasledujúci deň
urobí to isté,
alebo po pár minútach.
Len čo sa otočím,
už pozerá,
či je niekde nejaký tieň
a znovu mi oškrabáva stenu.
Dlážka môjho
predchádzajúceho domu bola
z talianskeho mramoru.
Viete, aký je tvrdý?
Môžete tam ísť
a počítat' ryhy na ňom.
Jeho pazúry sú také silné.
On chce len chytať tieň.
Je to ako zárezy nožom,
jedna ryha vedľa druhej.
To je neveriteľné.
Nemusím im ani strihať
ich pazúry,
najmä tomuto.
Sú také ostré!
Ako môžu byť také?
Škrabne len raz
a hneď je tam ryha.
Skutočne,
môžete to jasne vidieť.
Je ich päť...

nie, vlastne veľa.
 Ten pes je proste taký.
 A jeden vták často
 žuje moje elektrické šnúry.
 Poviem vám.
 Znie to komicky,
 ale prestáva to byť zábava,
 keď stratíte na televízii obraz.
 Rozžuje celý ten kábel.
 A keď sledujete TV
 a užívate si
 zábavné programy,
 keď sú akurát také dobré,
 také vtipné, tak urobí „cvak“!
 A zrazu je obrazovka čierna.
 Všetko je fuč.
 A práve ste sledovali
 zábavný program. Dobre.
 Áno, ešte má niekto niečo?
 Chce ešte niekto
 niečo oznámiť?
 Varovala som vás,
 že príbehy o mojich psoch
 nemajú konca.
 Majsterka, keď ste nám
 naposledy rozprávali
 o vašej tretej knihe,
 zmienili ste, že aj ryby majú
 veľké mentálne schopnosti
 a že dokážu rozumieť
 ľudskej reči.
 Áno, rozumejú.
 Mám doma
 nejaké rybičky.
 Každý z nich som dal meno.
 Keď k nim prídem,
 aby som ich nakrmil,
 volám ich menami
 a oni prídu jesť.
 Avšak ostatné ryby tiež
 veľmi chceli jesť,
 takže sa navzájom naháňajú.
 Keby som ich ale nevolal
 po mene, tak by sa len
 obtierali hore dolu
 o moju ruku a kolísali by sa
 z boka nabok, ako by
 hovorili, že chcú jesť,
 ale ja som ich ešte
 nezavolať po mene.

Prišli by,
 keď ich zavoláte menami.
 Áno. Každú, ktorú zavolám,
 sa prídu najesť.
 Vedia to.
 Sú veľmi inteligentné.
 Vedia to.
 Majú presne také schopnosti
 ako psy a vtáky.
 Žiaden rozdiel. Zvieratá
 sú proste také ako my.
 Nemusíme byť prekvapení.
 Sú jednoducho ako my.
 Všetci máme dušu.
 Oni len vedia o trochu viac
 než my, pretože majú väčšie
 senzibilné schopnosti.
 My sme všetci blokovaní
 mysl'ou.
 Nedokážeme komunikovať
 ani len rečou,
 a už ani nehovoriac
 o telepatii.
 Zabudnite na to.
 Nemusíme o tom hovoriť.
 Vo vode sú často
 nejaké patogénne baktérie.
 Moje ryby niekedy chytia
 takú chorobu
 a postihne im to mechúr,
 čo spôsobí,
 že prestanú byť schopné
 udržať rovnováhu,
 a tak sa prevrátia naopak
 a takto plávajú.
 Ach môj Bože.
 No aj tak sú veľmi šťastné.
 Naš rybník je vonku
 a môžeme ho vidieť z domu,
 cez okno.
 Moja žena si niekedy
 myslela: „Hej,
 ako to, že sú také tiché?
 Čo sú všetky mŕtve?“
 Pretože normálne, keď
 sa ryby otočí hore bruchom,
 zvyčajne to znamená,
 že je mŕtva,
 takže mala veľké obavy
 a v mysli sa to

tej ryby spýtala.
 Tú rybu voláme Bobo.
 Takže v mysli ju zavolať
 po mene:
 „Bobo, si v poriadku?“
 On potom zdvihol plutvu
 a zamával mojej žene.
 „Žiaden problém!“
 „Stále nažive!“
 Rozumie.
 Oni všetky sú také.
 Moje vtáky a psy
 niekedy zaspia
 alebo vyzerajú také unavené,
 že mám až obavy.
 „Si v poriadku?“
 On zdvihne svoj chvost
 a potom ho zas položí
 a znovu sa uloží k spánku.
 Vtáky tak isto.
 Odpovedia vám,
 aby ste vedeli,
 že sú v poriadku.
 Divé zvieratá sú tiež také.
 Niekedy si robím starosti
 o tie divé zvieratá,
 preto sa ich pýtam:
 „Ste v poriadku?“
 Oni odpovedia „áno“.
 Zakývajú svojím telom,
 aby vám dali vedieť.
 Niekedy odpovedia priamo,
 a niekedy použijú
 len reč tela.
 Sú skutočne krásne.
 Zvieratá sú skutočne krásne.
 Sú také jednoduché
 a také čisté.
 Je oveľa únavnejšie
 jednať s ľuďmi.
 Oni používajú svoju myseľ
 až príliš.
 Zvieratá sú priamočiare,
 nepoužívajú svoju myseľ.
 Sú veľmi jednoduché.
 Dobré. Ďalší.
 Už nič?
 Možno neskôr.
 Čas na oddych? Dobré.
 Trochu meditujte,

odpočinite si.

Chodte sa von osviežiť

a vráťte sa späť meditovať.

Alebo sa vystriedajte,

dobré?

Všade je to v poriadku.

Len meditujte.

(Ďakujeme, Majsterka.)

Dobré, ďakujem vám.

Uvidíme sa neskôr.